

opusdei.org

Svatost pro všechny. Josemaría Escrivá. 9. ledna 1902 - 26. června 1975

Bůh zjevil Josemaríovi Escrivá svou vůli: Obyčejní lidé, každý na svém místě ve světě, mají usilovat o posvěcení své každodenní práce a svých rodin.

26.04.2002

Rodina Escrivá

Blahoslavený Josemaría Escrivá se narodil 9. ledna 1902 v Barbasteru, malém starobylém městečku na úpatí Pyrenejí, jako druhý ze šesti dětí. V rodném domě mezi jeho osmým a jedenáctým rokem života zemřely postupně tři jeho mladší sestry v opačném pořadí, než se narodily. Josemaría myslel, že nyní je na řadě on. Ale jeho maminka mu vyprávěla, že ho spolu s otcem jako dvouletého zasvětili do ochrany Matky Boží v Torreciudad.

Torreciudad bylo tehdy malé poutní místo v pohoří severovýchodně od Barbastera. Již od 11. století zde věřící z okolí uctívali Pannu Marii.

Když Josemaría v roce 1904 těžce onemocněl a domácí lékař mu již nedával žádnou naději, prosila jeho matka ustavičně Pannu Marii a slíbila, že přinese maličkého do Torreciudad, aby jí ho zasvětila, jestliže se uzdraví. A to se skutečně stalo. O něco později se vydala paní

Escrivá v doprovodu svého manžela na poutní místo. Obtížnou a místy krkolomnou cestu absolvovala na mezku a v náručí nesla své dítě. Josemaría se po celý život cítil být dlužníkem Matky Boží v Torreciudad.

Po několika desetiletích navštívilo na jeho prosbu několik členů Opus Dei tuto odlehlou krajinu, aby si udělali představu o milostné kapli, a našli ji v žalostném stavu. Msgre Escrivá vydal tehdy povolení, aby poutní místo bylo znovu vybudováno, a prosil členy Opus

Dei ze Španělska, aby na tento účel přispěli z výtěžku práce navíc. Devět set let stará svatyně byla nádherně zrestaurována a zcela blízko se dnes tyčí k nebi prostorný chrám.

Křesťanský domov

Rodiče Escrivá položili základ Josemaríovy zbožnosti. Až do své

smrti se modlil denně ranní modlitbu, kterou ho naučila jeho matka: 'Má Přímluvkyně, má Matko, tobě se zcela zasvěcuji...' Rodina se společně modlila růženec a každou sobotu chodila na mariánskou pobožnost do farního kostela sv. Bartoloměje.

Paní Escrivá sama připravovala Josemaríi k první svaté zpovědi a přivedla ho ke svému stálému zpovědníkovi. Tak si chlapec zamiloval svatou zpověď. Jeho matka byla čtrnáctá z patnácti dětí. Byla velice krásného vzezření a měla vytríbený smysl pro humor. Její muž José Escrivá byl do své krásné a šarmantní ženy velice zamilován. On sám platil za spolehlivého, svědomitého a elegantního, protože se vždy rád oblékal podle poslední módy. Jeden z přátel popisuje manžele Escrivá jako vzorný a přátelský pár. Otec a syn byli dobří přátelé. Hodně si spolu hráli a chodili

spolu na výlety. Josemaría byl veselý mladík.

V deseti letech přistoupil k prvnímu svatému přijímání. Jeden starý zbožný piarista ho naučil modlitbu duchovního svatého přijímání, kterou se dnes modlí křesťané na celém světě: 'Chtěl bych tě přijmout, Pane, s onou čistotou, pokorou a zbožností, s jakou tě přijala tvoje svatá Matka, v duchu a s vroucností svatých.'

Brzy postihla rodinu Escrivá nová rána: krach otcovy firmy, protože partner špatně hospodařil.

Josemaría knězem

Když bylo Josemaríovi šestnáct, počal tušit Boží lásku. Cítil, že Pán od něho něco žádá. Jednoho dne řekl Josemaría svému otci, že by se chtěl stát knězem, a poprvé a naposled ho viděl plakat. 'Měl se mnou jiné představy,' řekl blahoslavený

Josemaría později, 'ale nebránil mi. Řekl jen: "Můj milý, dobře si to rozmysli. Kněz musí být svatý.... Je to tvrdé, nemít žádný domov, žádnou pozemskou lásku. Ještě jednou si to rozmysli. Ale já ti nebudu klást překážky." A vzal mne s sebou k jednomu příteli knězi, abychom si s ním o tom pohovořili.'

Josemaría si byl nyní zcela jist, že Bůh chce od něho něco konkrétního. Neměl sice tušení, co by to mohlo být, ale cítil, že jako kněz by to mohl snáze splnit. Studium teologie začal v Logrono a pokračoval později v Zaragoze. Osm měsíců před kněžským svěcením, 28. března 1925, jeho otec zcela neočekávaně zemřel. Josemaría obětoval svou primiční mši svatou za jeho věčný pokoj.

Jeho kněžská služba ho zavedla nejdříve na několik týdnů do jedné malé vesnice. Pak pokračoval v Zaragoze ve studiu práva, které

zahájil již dříve vedle studia teologie, a ukončil je úspěšně roku 1927. Velmi rád četl Písmo svaté a představoval si jeho okolnosti a situace co nejživěji, jako by sám byl jejich účastníkem. Velice často se vžíval do příběhu o slepém Bartimeovi z Markova evangelia. Slyšel, jak říká: 'Co chceš, abych pro tebe udělal?' A Bartimeus odpovídá: 'Pane, ať vidím!' Později to vysvětluje: 'Když jsem před mnoha lety rozjímal o tomto úryvku, zpozoroval jsem, že Pán ode mne něco chce, co jsem tehdy ještě neznal, a prosil jsem ho ve střelných modlitbách: "Pane, co chceš, co ode mne očekáváš?" Stále častěji jsem útočil na nebe: "Pane, ať vidím!" Nebo jsem se obracel na Matku Boží: "Paní, chtěl bych vidět! Paní, dej, ať se tak stane!" Někdy zpíval podle slov Ježíšových sám pro sebe: 'Přišel jsem, abych hodil na zem oheň, a jak bych si přál, aby vzplanul!' Jako odpověď mu přicházela na rty slova

mladého Samuela: 'Pane, zde jsem, volal jsi mě.'

Pastorace v Madridu

Josemaría se stal duchovním v jedné nadaci pro nemocné a trávil svůj volný čas jako duchovní pastýř v chudinské čtvrti. Nadaci spravovaly řádové sestry a věnovaly se hlavně domácí péči o nemocné. Kamkoliv Escrivá zavolali, byl k dispozici, pro domácí návštěvu kdykoliv ve dne i v noci. Sestry navíc vedly více než šedesát základních škol, které založily v těch nejchudších předměstích. Když v posledních letech svého života byl jednou dotázán na dětskou zpověď, odpověděl: 'S vděčnou radostí myslím na to,' říkal hrdě, 'že jsem mnoho tisíc hodin věnoval v Madridu tomu, abych zpovídal děti v madridských chudinských čtvrtích. Mohl bych to dělat ve všech velkých

městech, v těch nejvíce opuštěných bezútěšných chudinských čtvrtích.'

Den zvonů

Ale Escrivá stále neměl jasno o tom, co od něho Bůh vlastně žádá. A tak prosil uprostřed množství úkolů tvrdošíjně dále: 'Pane, ať vidím!' Byl již dobře rok v Madridu, když přišla odpověď. Bylo mu právě dvacet šest a byl tři a půl roku knězem. Bylo to 2. října, na svátek Andělů strážných. Pobýval tehdy na exerciciích v jednom madridském domě otců paulánů. Když se modlil o samotu, spatřil náhle Opus Dei a slyšel zvony blízkého kostela Panny Marie Andělské, které zvonily ke cti andělů v den jejich svátku. Bůh mu ukázal svou vůli: Obyčejní lidé, každý na svém místě ve světě, se má pokusit posvětit svou každodenní prací a svůj rodinný život. Tím bylo naznačeno pracovní pole pro jeho další život. To bylo to, co Bůh po něm

chtěl - tuto práci, toto Boží dílo, které se latinsky nazývá Opus Dei. Opus Dei, Boží dílo, se zrodilo, když zvonily zvony. 'Od té doby nikdy nepřestaly znít v mých uších,' řekl mnoho let později. 'Bylo mi tehdy šestadvacet, měl jsem Boží milost, dobrou náladu a nic víc. Kdybych byl tehdy tušil, co všechno na mě přijde, padl bych mrtvý na zem.'

Escrivá neměl žádné hmotné prostředky. Mohl budovat jen na své víře. Jeho církevní představení si ho cenili i podceňovali ho. Madridský biskup byl o jeho krocích dobře informován a žehnal mu. Escrivá řekl později: 'Jednal jsem vždy se svolením a požehnáním madridského biskupa, který byl dobrým přítelem mým a Díla, které se zrodilo v tomto biskupství 2. října 1928. I později jsem se těšil vždy z dobrozdání a povzbuzení Svatého stolce a biskupů na všech místech, kde jsme pracovali.' Josemaría

odmítal zpočátku, že by byl něco založil. 'Začal jsem však pracovat, hýbat se a působit: klást základy. Duch Opus Dei je tak starý jak Nový zákon, jako samo evangelium.'
Znamenalo to připravovat všude ve společnosti lidí k 'oblažujícímu setkání s Ježíšem Kristem v zaměstnáních všedního dne', bez ohledu na rasu, národnost nebo řeč.

Poselství Opus Dei

Od samého počátku již ve 30. a 40. letech psal a učil, co později slavnostně vyhlásil 2. vatikánský koncil (1962-65): Bůh chce, aby se všichni lidé stali svatými. Všichni mohou nalézt svatost v obyčejném všedním dnu, v požadavcích svého povolání, stejně jako ve skrytosti své rodiny nebo v ruchu ulice. Je jen třeba, aby usilovali o křesťanské ctnosti, aniž by opouštěli své místo ve světě. Tato nauka však vyvolala proti němu tak zuřivé útoky, že madridský

biskup cítil povinnost uznat správnost Opus Dei písemnou formou. Escrivá totiž považovali přímo za blázna. Když se ho o deset let později na to zeptali, řekl:

'Tobě to připadá přehnané, když slyšíš, že se máš stát svatým i uprostřed ulice? Že se člověk může stát svatým, když prodává na ulici zmrzlinu, i ten, kdo tráví celý den v kuchyni, nebo ředitel banky či univerzitní profesor, sedlák nebo nosič kufrů? Všichni jsou povoláni ke svatosti!'

Především pro mladé měl velkou přitažlivou sílu. Mladí lidé ze všech sociálních vrstev se dali přesvědčit o jeho ideálech srdečností a hloubkou jeho bohaté osobnosti. Stále více bylo slyšet: 'Když se s ním setkáš, hned pocítíš, že je to přítel pro život.'

Získat spolupracovníky

Při hledání lidí, kteří by se podíleli na jeho 'bláznovství', obrátil se Escrivá na své přátele. Příběh počátku Opus Dei je příběh jeho přátel. Brával je s sebou do madridských špitálů.

Důrazně jim připomínal, jak je důležité vést solidní křesťanský život a pokračovat na dráze svého vlastního povolání. Protože právě práce vlastního povolání se má stát výchozím bodem vlastního posvěcení a apoštolského působení. V tomto smyslu je získal také pro to, aby tyto ideály předávali dále.

Ve špitálech, které navštěvovali, panovaly v třicátých letech velmi špatné poměry. Escrivá chodil ke všem pacientům, i k těm, kteří byli v izolaci. Zpovídal je, rozdával svaté přijímání a přibližoval jim skutečnost, že jejich osobní utrpení jim dává podíl na vykupitelském utrpení Kristově. 'Prosil jsem je, aby spoluobětovali své bolesti, svou upoutanost na lůžko, svou

osamocenost (a někteří byli velice opuštění), ano, to všechno aby přinášeli Pánu za naši práci a za mladé lidi.' Jeho práce rostla s počtem lidí, kteří se připojili k Opus Dei. Kromě všech těchto úkolů musel každého člena vzdělávat a duchovně vést.

Josemaría Escrivá vedl život modlitby, práce a oběti. Nikoliv pouze u nemocných, u množství jiných lidí, dokonce u cizích 'žebрал o modlitbu'. Když potkal časně ráno u vchodu do kostela neznámého kněze, prosil ho o 'almužnu modlitby' za své dílo. On sám se modlil od rána do večera, ať byl kdekoliv, a učil tomu členy Díla.

Život z modlitby

Zatímco Escrivá pln důvěry prosil o Boží pomoc, tiskl Pán stále jasněji do jeho vědomí, že je dítětem milujícího Boha. Když jel jednou v Madridu pouliční dráhou, vytrysklo z jeho úst:

'Abba, Otče, Abba, Otče!'

Spolucestující ho museli pokládat za blázna. Právě toto vědomí Božího dětství se mělo stát jádrem jeho hlásání. Jde ruku v ruce s přesvědčením, že Boha můžeme najít v každodenní práci, když ji děláme tak dobře, jak jen můžeme. Obyčejná práce je surovinou pro posvěcení, říkával, stejně jako život v rodině a v kruhu přátel. Rád připomínal, že podle slov Geneze Bůh stvořil člověka, aby pracoval. (...)

'Abychom milovali Boha a sloužili mu, není potřebné dělat nápadné věci. Všechny lidi bez výjimky Kristus volá, aby byli dokonalí, jako je dokonalý nebeský Otec. Stát se svatým znamená pro většinu lidí posvětit svou vlastní práci, sám sebe a druhé touto prací posvěcovat, aby denně potkávali na své životní cestě Boha.'

Velmi naléhavě se obracel na Matku Boží a prosil ji: 'Cor Marie dulcissimum, iter para tutum!' - 'Přesladké Srdce Mariino, učiň cestu bezpečnou!' Obracel se také v modlitbě na svatého Josefa a k andělům strážným, na jejichž svátek mu Bůh ukázal jeho úkol.

Tu od něho žádal Bůh nový úkol. Escrivá by sám nikdy na to nepomyslel, ale nyní měly k Opus Dei přistoupit i ženy. Co se tehdy stalo, můžeme jen vytušit z jednoho náznaku: 'Navštívil jsem dům jedné osmdesátileté dámy, která mě při zpovědi prosila, abych v její malé domácí kapli slavil mši svatou. A tam, při této mši, po svatém přijímání, vznikla ženská větev. Po mši svaté jsem s tím spěchal ke svému zpovědníkovi a ten mi řekl: "To pochází od Boha přesně tak jako všechno ostatní."'

U nemocných

Na počátku třicátých let byl život kněží a řeholníků stále nebezpečnější. Přepadení a požáry kostelů a klášterů byly na denním pořádku a i v nemocnicích byla situace stále napjatější a nepřátelštější. Bylo mu jasné, že je třeba léčit ještě mnohem hlubší neduh: rozšířenou náboženskou nevědomost a strašnou chladnost mnoha srdcí vůči Bohu i bližním.

Jednou poznamenal: 'Můžeme říci, že největším nepřítelem Božím je nevědomost. Protože Boha můžeme milovat teprve tehdy, když ho známe. Nevědomost je původcem mnohého zla a velkou překážkou pro spásu duší.' Na počátku třicátých let napsal: 'Naším velkým úkolem je zprostředkovat učení víry. V tom spočívá velký apoštolát Opus Dei: všem lidem, kteří na nás čekají, ukázat cestu, která vede k Pánu.'

První studenti

Tehdy začal Escrivá pořádat duchovní vzdělávací kroužky pro studenty. K prvnímu termínu přišli jen tři studenti medicíny. Pak je pozval na svátostné požehnání do domácí kaple. Tady se cítil, jako by 'Ježíš Kristus, náš Bůh a Pán, žehnal třem stům, třem stům tisíců, třiceti milionům, třem miliardám... bílých, černých, žlutých, lidem všech barev, lidem všeho druhu, tak nekonečně různým, jak je toho schopna lidská láska.' Brzy nato chodili mladí lidé v zástupech.

Jeho matka se zasadila celou svou silou za dílo, které rozvíjel její syn ve službách duším. Obsluhovala mladé lidi, kteří velmi často přicházeli do jeho bytu, a starala se o ně všemožným způsobem. Bylo to jako jedna velká rodina. Jeden ze studentů té doby se při zpětném ohlédnutí domnívá, že podporovala rodinného ducha nejen v duchovním

životě, nýbrž v každém ohledu, až ke způsobu, jakým se ke všem chovala.

Escrivá chtěl studentům pomoci, aby našli přirozený přístup k životu víry. Při svých zábavách s ním odkrývali obdivuhodnou hloubku svého povolání jako křesťané uprostřed zaměstnání všedního dne. Mimoto je přiváděl k tomu, aby si důkladně osvojili křesťanskou nauku a předávali ji opět dalším. A když studenti začali vyučovat katechismu, bylo brzy jasné, že sami z toho mají největší prospěch.

V roce 1933 nemohl byt rodiny Escrivá pojmout rostoucí počet studentů, kteří pravidelně přicházeli. Plánoval proto soukromou akademii a mohl ji otevřít koncem roku v jednom velkém bytě na ulici Luchana. Protože v té době dostávali jen dva členové Opus Dei řádnou mzdu, bylo to již velmi náročné, zaplatit nájem za první měsíce. Ve

vzdělávacím centru se konaly kursy matematiky, fyziky, chemie, architektury, práva a různých jazyků. Escrivá vyučoval křesťanskou nauku víry pro všechny, kteří o ni měli zájem. Mimoto zpovídal a každému, kdo chtěl, poskytoval osobní duchovní rady.

Akademie byla v provozu sotva několik týdnů a Escrivá již nahlas myslel na něco většího a současně na studentský domov. Nouze o finanční prostředky byla skličující. Rodina Escrivá prodala jediný majetek, malý selský dvůr, který krátce předtím zdělila. Několik studentů darovalo své úspory. Tak mohl konečně začít studentský domov.

Aby nadchl mladé lidi pro Boha, chtěl Escrivá mluvit především o něm a konal nespočet přednášek, duchovních obnov a uvědomovacích kursů. Učil je, že musí pracovat odpovědně a odborně, aby dosáhli

posvěcení svého života a mohli být ve všech společenských oblastech školou dobrého příkladu. Ustavičně uděloval jednotlivým věřícím své duchovní rady. V pozdějších letech ho žádali španělští biskupové, aby promlouval před jejich klérem. V červnu 1935 začal týdenní vzdělávací kurs, kterého se účastnil jen jediný student: Alvaro del Portillo. Právě se připojil k Dílu. Přesně o 11 let později, 25. června 1944, obdržel jako jeden ze tří prvních spolupracovníků kněžské svěcení. Del Portillo byl úzkým spolupracovníkem J. Escrivá.

Po smrti zakladatele byl zvolen jeho nástupcem. Když Jan Pavel II. zřídil Opus Dei v roce 1982 jako prelaturu, jmenoval ho - účastníka kursu z roku 1935 - současně prvním prelátem. Od počátku je pevným zvykem Opus Dei pořádat přednášky, kursy, vzdělávací kroužky, a to i tehdy, když se dostaví jen jeden posluchač. I přes nábožensky nepřátelskou náladu

nepřestával Escrivá po celou dobu španělské občanské války hovořit o Boží lásce a lepším světě a větší úctě ke křesťanským zásadám. O politice nemluvil naopak nikdy.

Španělská občanská válka

Během španělské občanské války, která krátce nato vypukla, bylo zabito 13 biskupů, 4184 kněží, 2365 řeholníků a 283 řádových sester. V Madridu, kde třetina kněží padla za oběť vražedným útokům, slídili i po něm. Musel vyhledávat stále nový úkryt a byl trvale v nebezpečí života. Jednu dobu našel útočiště v léčebném ústavu pro nervově choré a vydával se za duševně nemocného, aby ho neodhalili. Konečně po roce se nechal přemluvit k útěku z Madridu. S falešnými doklady cestoval přes Valencii do Barcelony. Tam navázal kontakt s převáděči, kteří doprovázeli utečence přes silně vojensky obsazené území a Pyreneje

až do Andor_ry. Dne 2. prosince 1937 překročil hranice. Po krátké pouti v Lurdech se vrátil na španělské území a jel do Burgosu, hlavního města národní zóny během války. I nyní věnoval velkou péči lidem. Z Burgosu navázal znovu spojení s mnoha lidmi, kteří se před válkou podíleli na jeho apoštolské vzdělávací práci. I přes špatnou tělesnou kondici podnikl mnoho náročných cest za přáteli, které za válečných událostí ztratil z očí.

Nyní dostala jeho knížka Cesta svou podobu. Na malých lístcích si dělal poznámky o tom, co jím pohnulo: poznámky z rozhovorů, citáty z dopisů, slova Bible. Jakmile našel několik minut času, sléval je do krátkých, výrazných myšlenek, které mohly být užitečné pro duchovní život druhých. Již 1934 vydal první sbírku pod titulem Consideraciones Espirituales - Duchovní úvahy. V Burgosu rozšířil toto předběžné

vydání v nové knize, ale ta mohla vyjít až v roce 1939 po skončení občanské války. 'Cesta' měla ihned velký úspěch a stala se mezitím duchovní klasikou v celosvětovém nákladu 3,5 mil. výtisků.

Nový začátek v Madridu

Escrivá chtěl, jak jen rychle mohl, znovu zahájit práci v Madridu, takže se vrátil do hlavního města již 28. března 1939, současně s prvními kolonami Francových oddílů. Stanovil si určitou lhůtu až do konce září, kdy znovu otevřel studentský domov. Nejdůležitějšími pomocníky byly jeho matka a jeho sestra Carmen. Jeho matka věnovala Dílu všechno, co měla. Zemřela neočekávaně 22. dubna 1941, když její syn Josemaría dával exercicie pro kněze ve vzdálené Leridě.

Pán mu dal 14. února 1943 během mše svaté poznat, jakým způsobem by Dílo mohlo získat své vlastní

kněze. Zrodila se Kněžská společnost svatého Kříže. Asi o rok později byli vysvěceni nejdříve tři členové Opus Dei. Byli na kněžství nejlépe připraveni, protože zakladatel začal s jejich vzděláváním již před několika lety a svěřil jejich teologická studia předním teologům. Až do jeho smrti mělo pak přijmout kněžské svěcení tisíc členů Opus Dei. Velká část z nich měla za sebou úspěšné kariéry jako lékaři, právníci, inženýři nebo novináři.

Bezostyšná obvinění

V době po občanské válce začala náhle vlna nenávistných útoků a pomluv proti J. Escrivá a Opus Dei. Určité církevní kruhy nepochopily novost jeho poselství a začaly zakladatele a dílo pronásledovat.

Postupovali velice ostře a cílevědomě. Tak navštěvovali rodiče členů Opus Dei a vyprávěli jim, že jejich synové a dcery jsou heretici a

hrozí jim nebezpečí věčného zavržení. Podlehli prý podvodu, když uvěřili, že je možno stát se svatým obyčejnou prací. Je to prý nesmysl, hlásat normálním věřícím uprostřed světa takovou cestu. V různých náboženských organizacích byl Escrivá obviněn z kacířství. Úplně ze vzduchu přicházely ostré útoky proti Opus Dei. V Madridu začala kolovat nesmyslná historka, že jedna soukromá kaple je vymalována zednářskými symboly. Ve skutečnosti to byly symboly eucharistické: chléb, klasy, hrozny, olejové lampy, holubice a kříž. Blahoslavený Escrivá učil své duchovní děti, aby svým pomlouvačům ihned a bezvýhradně odpouštěly. Když za ním někdo přišel a vyprávěl mu o nových útocích, pomodlili se nejdříve spolu Otčenáš a Zdravas Maria za ty, kteří tahají za drátky. Některé dni k tomu došlo i několikrát. Uprostřed těchto těžkostí vydal madridský biskup po předchozím souhlasu Svatého stolce

další dekret, který znovu potvrdil Opus Dei. Další etapou mělo být již papežské uznání.

Vývoj v Římě

Nejdříve však musel být vyřešen jeden právní problém. Revoluční koncept Opus Dei nebylo možno přijmout bez předchozí změny existujících struktur a církevních zákonů. Počátkem roku 1946 jel Alvaro del Portillo z pověření zakladatele do Říma a předložil ve Vatikánu žádost o papežské uznání. Byl hluboce dojat, když poprvé uviděl kopuli Svatého Petra a modlil se hlasitě vyznání víry. Zakladatel chtěl Opus Dei udělat velice 'římské' a římskost bylo pro něho totéž co jednota a univerzalita.

Když přišly do Říma první ženy Opus Dei, připravil pečlivě jejich první hodiny ve Věčném městě: z letiště je vedl rovnou do Kolosea. Po modlitbě Věřím se modlili k prvokřesťanským

mučedníkům, kteří zde byli zabiti, a prosili o víru a sílu, aby byli dobrými nástroji ve službách Církve. Příští den obnovili tyto prosby v chrámě Sv. Petra a modlili se za papeže. V únoru 1947 obdrželo Dílo zásadní papežské dobrozdání a v létě 1950 plné uznání. V dubnu 1947 obdržel Escrivá jmenování papežským prelátem. Z nového uznání vznikla peněžní tíseň: vysocí představitelé kurie požadovali naléhavě, aby bylo v Římě zřízeno co nejrychleji ústřední sídlo Opus Dei. K tomu byl nutný 'prostorný dům'. Nakonec se našla přiměřená vila. V jedné části budovy byly zřízeny kanceláře ústředního vedení a ve zbytku 'Římská kolej svatého Kříže'.

Na všech pěti kontinentech

Rok po skončení druhé světové války přišla první pozvání do Itálie a Portugalska. V roce 1946 vstoupilo Opus Dei do Anglie, 1947 do Francie,

1949 do USA a Mexika. Při jedné návštěvě Anglie šel Escrivá pěšky přes londýnskou City a viděl všude kolem centrály mocných mezinárodních firem a organizací. Uprostřed ruchu podnikatelů ze všech možných zemí přepadla ho sklíčenost a řekl si: 'Josemaría, zde nic nepořídíš!' Tu pocítil ve svém nitru působení Boží síly a slyšel odpověď: 'Ty nezmůžeš nic, ale já zmohu všechno!' A s novým ujištěním potvrdil: 'I zde budeme v hojnosti rozsévat pokoj a radost.' Téměř vždy posílal Josemaría své moderní apoštoly bez prostředků a bez majetku. Dal jim jen kříž, obraz Panny Marie a své požehnání na cestu.

V srpnu 1952 začali dva mladí Španělé svou práci v Bonnu, jeden z nich byl kněz. Uměli jen málo německy, nejdříve neměli ani přístřeší a žádné kontakty. Teprve v

roce 1953 našli obydlí. Tak začalo
Dílo na německé půdě.

Poslední léta

V květnu 1974 navštívil Escrivá latinskou Ameriku. Jako vždy vybízel posluchače i při této své cestě, aby chodili často ke zpovědi. 'Jak musíme být vděční našemu Bohu za svátost jeho milosrdenství! Já nad ní žasnu a jsem hluboce dojat! Bůh, který odpouští, se mi jeví jako Otec i Matka současně, že bych chtěl před ním z vděčnosti plakat. Co by z nás bylo bez jeho odpuštění?' V roce 1975 pocítil, že jeho zrak silně slábne. Trpěl šedým zákalem na obou očích. Modlil se opět střelnou modlitbu jako na počátku, když se chtěl dovědět, co od něho Bůh žádá: 'Pane, chtěl bych opět vidět, dej mi, ať lépe vidím!' V posledním roce života si připadal jako 'žvatlající dítě', které musí začínat stále znovu, jak to ostatně dělal po celý svůj život.

Umírá s pohledem na Marii

26. června 1975, když vstupuje do své pracovny v římském ústředí, zastihne jej náhle srdeční mrtvice. Jako vždy, když vstupuje do své pracovny, věnuje svůj první pohled Matce Boží z Guadalupe, jejíž obraz visí na stěně. Tentokrát to měl být jeho pohled poslední. V bezvědomí padá služebník Boží na zem. Všechny pokusy o znovuoživení jsou marné. Zakladatel Opus Dei, neúnavný apoštol posvěcení práce a všedního dne, je mrtev. Jeho tělo odpočívá v kryptě nynější prelatury Opus Dei v Římě (Viale Bruno Buozzio 75).

Podle materiálů Opus Dei

Z FeL 87/2002

přeložil -lš-

časopis Světlo, Matice
cyrilometodějská 17 ročník
2002

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
svatost-pro-vsechny-josemaria-
escriva-9-ledna-1902-26-cervna-1975/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/svatost-pro-vsechny-josemaria-escriva-9-ledna-1902-26-cervna-1975/)
(08.08.2025)